

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie C - Número 910

Dimarts, 27 de juliol de 2010

Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música

PRESIDÈNCIA DE L'I. SR. PERE VIGO I SALLEN

Sessió núm. 15

S U M A R I

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la
Gestió del Palau de la Música (tram. 261-00002/08) p. 3

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 15

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el Sr. Vigo i Sallent. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Homs i Molist, Sr. Pujol i Ferrusola i Sr. Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Ferran i Serafini, Sra. Santos i Arnau i Sr. Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Bosch Cuenca i Sra. Cabasés Piqué, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Calbó i Roca, Sra. Olano i García i Sr. Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sra. Camats i Luis, Sr. Pi i Noya i Sr. Postigo i Garcia, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sra. De Rivera i Pla i Sr. Rivera Díaz, pel G. Mixt.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música (tram. 261-00002/08). Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música. Aprovació del dictamen de la comissió.

El president

Bé, bon dia a tothom. Obrim la darrera sessió d'aquesta Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música.

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música (tram. 261-00002/08)

I els explicaré, bàsicament, què farem avui quant a l'ordre. Primer, els grups tindran fins a cinc minuts per exposar les seves conclusions, si ho creuen necessari; després passarem a votar, en primer lloc, si és que així s'escau –si no és que es vol fer per assentiment–..., en primer terme, l'informe fet pels serveis de la casa, que són els antecedents, el pla de treball, les sessions tingudes, la documentació aportada, fins al punt cinquè de l'ordre del dia; també votarem, si s'escau, el fet d'annexar l'informe de l'Oficina Antifrau al dictamen. Després, passarem ja a la votació de les conclusions dels grups parlamentaris per ordre d'entrada a registre, i les recomanacions i propostes de millora.

Per tant, si els sembla, ho faríem d'aquesta manera i, per tant, començaríem donant la paraula als grups parlamentaris de major a menor, i en primer lloc al grup de Convergència i Unió i al seu portaveu, el senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, senyor president. Unes paraules telegràfiques de diferents punts, perquè, de fet, l'explicació més detallada la farem en el Ple del Parlament.

No hi ha dubte que, un cop acabada aquesta comissió i tal com nosaltres vàrem advertir, tant per la seva naturalesa, pel seu objectiu, pel fons i per la forma, per la

selecció de compareixents, per les maneres d'alguns i d'altres, per com ha anat tot plegat, ha resultat ser i s'ha confirmat com un tribunal polític, orquestrat per intentar atacar i posar en entredit el bon nom de Convergència Democràtica de Catalunya.

Malgrat aquest intent i aquest propòsit, tant pels testimonis –més de cinquanta persones– com pel mateix informe final de l'Oficina Antifrau, totes aquelles afirmacions acusatòries han resultat ser difamatòries, totes aquelles acusacions taxatives, dites directament o veladament, no s'han pogut ni demostrar ni provar. I saben per què? Perquè no han existit.

Estem on estàvem al principi, però pitjor. Vostès, malgrat tot aquest procés, malgrat que no han pogut provar res, segueixen i seguiran difamant. Vostès seguiran amb les seves teories delirants. Això no acabarà avui, perquè la seva obsessió contra Convergència Democràtica de Catalunya, políticament, és absolutament malaltissa i no té límit, no? Prova d'això és que aquesta comissió ha estat el món al revés, sobretot pel que fa als principis més elementals de l'estat de dret. Tothom que volien vostès era culpable, si no és que es demostrava el contrari. Es demostrava el contrari, a més a més, sense cap mena de garantia; una de tan senzilla i òbvia com poder comparèixer aquí i explicar-se. Acusaven abans que es pogués comparèixer. O en les seves conclusions he vist que fan acusacions sobre persones que ni tan sols han vingut aquí a poder-se explicar, no? És realment increïble. Per vostès, el valor de la paraula és zero.

I vostès, els senyors del tripartit, doncs, no s'enganyin, jo crec que tothom els ha vist. Tot això de possibles corrupcions i saber la veritat, etcètera, no els ha interessat en cap moment, aquest tema no els interessa en cap moment; entre altres coses, perquè si tot això els interessés, doncs, haurien de començar a mirar cap a aquest cantó, perquè la suma d'imputats –cinc jo almenys en compte pel que fa al tripartit i PSC en aquests moments per a l'exercici d'alts càrrecs públics– és alta –parlem d'imputats; pel que fa al PP, em disculparan, he perdut el compte. Però a vostès no els interessa. A vostès els interessa atacar i desgastar Convergència.

El món al revés, obligant la gent a demostrar coses que, sincerament, són impossibles de demostrar, no?, bé perquè són coses que no existeixen o bé perquè formen part de l'immaterial i del subjectiu. El món al revés al qualificar de manipulats els documents oficials –el de la sindicatura, les auditories de la Intervenció General, etcètera– i donar oficialitat i veracitat en fer públics documents apòcrifs, en blanc, deixant-los a la lliure interpretació capciosa o delirant que cadascú en vulgui fer. El món al revés en la dinàmica i funcionament de la mateixa comissió; els retrets del director de l'Oficina Antifrau, abans i després de la comissió, no tenen pèrdua i situen molt bé les coses i a vostès en el seu lloc, no?

Un informe, per cert, el de l'Oficina Antifrau de Catalunya, que ens dona la raó també en allò que hem denunciat, i és que la gestió de la permuta d'usos pel que fa a tot l'afer de l'hotel es va saltar els principis més elementals de la legislació en la matèria que ens ocupa, i que el descontrol i la manca total de diligència en el seguiment i fiscalització dels fons públics destinats al Palau de la

Música ha estat extraordinari, no? Una mica de dignitat i coherència els obligaria a depurar responsabilitats en el Departament d'Economia, però ja sabem, hi insisteixo, que aquesta comissió esdevindrà el món al revés.

Un món al revés, el d'aquesta comissió, que un mínim de judici objectiu dels resultats de la mateixa comissió diu que també a vostès els ha sortit al revés, no? Perquè no els confirma ni els dona la raó, però, en canvi, els qüestiona la seva actuació; la seva actuació des del Govern i en aquesta comissió.

I això és el que ha passat; tot això és el que ha passat. Uns hi hem posat els compareixents, i els altres van sumant imputats. Aquesta és la síntesi, aquesta és la realitat.

I és que, em permetran, jo crec que vostès han perdut una mica la perspectiva de la realitat, i això els ha fet perdre una mica la defensa o actuar amb coherència amb els principis més elementals de l'estat de dret, del joc democràtic i parlamentari, no? I vostès han perdut el sentit de la realitat perquè vostès no és que tinguin un problema; vostès ara tenen dos problemes que els porten, entenc, a fer, a dir tot això que fa dos mesos que estan fent, no? I aquests dos problemes es diuen, fent servir la seva terminologia, «agonia» i «desesperació».

El tripartit està morint, i ara intenten, amb aquesta mena de revifalla de la mort, doncs, surar, aflorar a base d'intentar destruir l'adversari.

Acabo, senyor president, i podria perfectament acabar repetint les paraules del conseller Castells dirigides als uns i als altres; crec que unes paraules que no és que ens sentim alludits, sinó que ens les fem nostres, entre altres coses perquè n'hem estat els promotors i fa dos mesos que ho anem dient, no?: que en política no s'hi val tot, i que aquesta estratègia de l'«empastifa, que alguna cosa queda» no és ni la més edificant ni la més recomanable per al bon nom i el prestigi de les institucions i de les polítiques.

I per acabar, davant d'aquesta mena de festí i d'aquellarre que contra Convergència i Unió vostès han instal·lat, doncs, jo no puc fer-ho d'altra manera que reivindicant el bon nom de Convergència Democràtica de Catalunya i de Convergència i Unió i de tota la seva gent, no? Una força política que entén i que ha demostrat que hi ha una altra manera de fer política. Una manera de fer política que ho podrà tornar a fer i que farà possible que aquest país s'enlairi en les quotes més altes de prestigi, de respecte, de serietat, de rigor, de progrés, de benestar i de llibertat. Jo crec que, a hores d'ara, tothom ja ha vist quina és l'escala de valors de cadascú, i, per tant, nosaltres mantenim les nostres conclusions, que se situen en aquesta exposició que he fet, i reivindico, encara que a alguns els cogui, doncs, el bon nom, el bon fer d'una força política com Convergència Democràtica de Catalunya i, per extensió, de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Turull. Ara és el torn del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i en el seu nom el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, una breu intervenció; ho farem més extensament en el Ple del Parlament, que començarà tot just aquesta tarda. Una breu intervenció, deia, per presentar i defensar les propostes que el meu grup parlamentari, conjuntament amb altres dos, els que donem suport al Govern, presentem com a conclusió dels treballs de la comissió d'investigació sobre les derivacions polítiques, un possible finançament irregular de Convergència Democràtica de Catalunya a través de la seva Fundació Ramon Trias Fargas, avui CatDem, justament a través del Palau de la Música i, en concret, de l'Associació de l'Orfeó Català.

També per presentar un seguit de recomanacions que en el futur hauran de tenir la seva traducció en canvis legislatius, i ateses també les actuacions de control sobre l'entramat del Palau que es van donar, però que s'han demostrat insuficients, posar en valor també i potenciar la labor que duen a terme la Intervenció General de la Generalitat i la Sindicatura de Comptes amb els instruments legals que tenen al seu abast.

Voldria destacar que el Govern de la Generalitat, davant dels fets ocorreguts al Palau de la Música i utilitzant la seva capacitat legislativa, va acordar el novembre de l'any passat, de l'any 2009, diferents mesures que modifiquen la Llei de la Sindicatura de Comptes, la Llei de finances públiques i el Pla de comptabilitat de les fundacions i les associacions subjectes a la legislació de la Generalitat.

Presentem recomanacions encaminades a augmentar la transparència; presentem recomanacions destinades a introduir millores en l'àmbit del bon govern; recomanacions orientades també a reforçar els mecanismes de control de la intervenció i de la sindicatura; recomanacions específiques en l'àmbit del protectorat de les fundacions; recomanacions orientades a canviar el marc normatiu de finançament dels partits polítics i de les seves fundacions. Parlem també, tot i que no és l'objecte d'aquesta comissió, de l'hotel que s'havia de fer al costat del Palau, i avancem un seguit de recomanacions, com, per exemple, la proposta de reversió del Pla general metropolità. De cara al futur, també instem que en operacions similars hi hagi les màximes garanties per preservar els interessos patrimonials de la Generalitat de Catalunya.

Ara bé, ara fa un any, de la intervenció judicial del Palau de la Música va esclatar un dels escàndols d'estafa, espoliació i robatori més grans produïts a Catalunya, tenint en compte el que el Palau significa per a molts de nosaltres, per a molts ciutadans de Catalunya, el que significa per a l'activitat cultural del país. Els treballs de la comissió han incrementat encara més les sospites que des del Palau de la Música es desviaven diners d'aquesta institució no només als comptes corrents d'en Millet i d'en Montull.

Hi ha indicis raonables..., també ens ho diu l'informe de l'Oficina Antifrau, que, per cert, no ens hi hem basat per fer la proposta de conclusions i de recomanacions. Ho torno a repetir: hi ha indicis raonables de desviaments

de fons de l'Orfeó Català cap a la Fundació Ramon Trias Fargas, vinculada a Convergència Democràtica de Catalunya, i de possibles pagaments a empreses que treballaven per a aquest partit: New Letter, Letter Graphic i Hispart; desviaments que provenien de patrocinis de l'empresa Ferrovial. Hi han indicis raonables, ho repetixo, que no ens els hem inventat, un relat que no ens hem inventat, sinó que surt de les anotacions sorgides dels ordinadors de Fèlix Millet i de Jordi Montull i de la llibreta de Gemma Montull, i que apunta a repartiment de comissions per adjudicació d'obra pública, en concret un 4 per cent.

Hem sabut, en aquesta comissió, que Àngel Colom havia signat convenis que costen d'explicar. Hem conegut que la Fundació Ramon Trias Fargas havia signat convenis que costen d'explicar. Hem sabut que hi havia factures d'empreses que treballaven per a Convergència Democràtica de Catalunya que costa d'explicar. Hem sabut que Millet havia donat suport a campanyes de Convergència Democràtica de Catalunya que costa d'explicar. Hi ha massa coses relacionades amb Convergència i els 35 milions robats per Millet que costen d'explicar. Hem constatat que els silencis a la comissió han estat clamorosos i que han atiat encara més les sospites al voltant d'aquest cas.

Des del meu grup parlamentari considerem que avui, més que mai, amb les conclusions a la mà, també amb l'informe pericial encarregat –acabo, senyor president– pel Palau, conegut aquest cap de setmana, amb l'informe de l'Oficina Antifrau, Convergència Democràtica de Catalunya i Artur Mas han de donar explicacions clares de les seves relacions amb Millet i Montull, i de directius de Ferrovial.

Aquesta comissió, senyores diputades, senyors diputats, s'ha basat en l'anàlisi exhaustiva de la documentació que li ha estat facilitada i del contingut de les compareixences, i és a partir d'aquests elements que hem elaborat i sostenim les conclusions i recomanacions que posarem a consideració de la comissió i del Ple del Parlament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Terrades. Ara és el torn del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en el seu nom el senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Intentarem centrar la intervenció, sense deixar de banda que, lògicament, ampliarem també continguts en la sessió plenària en la qual s'han de votar les conclusions d'aquesta comissió, en tres aspectes: d'una banda en l'informe de l'Oficina Antifrau, que es va donar a conèixer ahir; de l'altra banda, les conclusions que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, a les quals no ens podem ni ens volem abstenir de fer-hi algun comentari; i per últim, també, les conclusions que proposa, conjuntament amb el Grup Socialistes i amb Iniciativa per Catalunya

Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el Grup d'Esquerra Republicana.

Mirin, n'hi han alguns que..., ahir, sentint la intervenció que feien després de conèixer aquest informe de l'Oficina Antifrau, tenia dues percepcions. Una, o és que no van rebre tot l'informe, només van rebre les deu pàgines que fan referència al Palau..., ai!, a l'hotel del Palau; hipòtesi número u. O la hipòtesi número dos, que van anar directament..., en format digital, van anar a buscar «hotel» i van abstenir-se de tota la resta. Però quan un llegeix precisament l'informe de l'Oficina Antifrau, resulta que hi han deu pàgines –deu pàgines– de l'hotel del Palau i, en canvi, l'informe ocupa 158 pàgines. O sigui, uns només s'han llegit deu pàgines de 158.

I, és clar, si ens atenem a aquest informe –a banda de les conclusions, que després m'hi referiré–, diuen coses certament interessants, que no només avalen perfectament les hipòtesis amb les quals ha estat treballant el nostre grup parlamentari i altres grups parlamentaris d'aquesta cambra, sinó que, a més a més, en algunes d'elles fins i tot va més enllà. Es comenta, en aquest informe, que és inadmissible el fet que diverses persones de les que han comparegut hagin mostrat una actitud desafiant o fins i tot belligerant amb els membres de la comissió. I cito com a exemple el senyor Àngel Colom, militant de Convergència Democràtica de Catalunya. Això no ho diem nosaltres, ho diu l'Oficina Antifrau.

O parla també que aquestes empreses que no han treballat mai per al Palau, s'ha demostrat «de forma fe-faent», com els agrada dir a alguns, que hi han fortes vinculacions amb Convergència i Unió. O diu altres coses: parla també que és inversemblant que una empresa com Ferrovial doni fins a 12 milions de patrocini en nou anys i no faci cap mena de control. No només diu que és inversemblant, sinó que és incompatible amb el funcionament racional d'un operador econòmic. Això és el que diu l'Oficina Antifrau.

Però encara diu altres perles. Quan fa referència al tema dels convenis, la primera part que es va conèixer, diu que hi ha el dubte raonable sobre la veritable naturalesa d'aquests convenis, perquè tot apunta –tot apunta– que varen ser creats als sols efectes de donar cobertura a uns pagaments contra el fons del Palau de la Música; ni tan sols arribem tan enllà en les nostres conclusions. Està dient, l'Oficina Antifrau, que aquests convenis eren ni més ni menys que una cobertura per justificar un traspàs de diners de Ferrovial –perquè després apunta, lògicament, a Ferrovial– fins a la Fundació Ramon Trias Fargas.

Però és que, a part de tot, l'informe de l'Oficina Antifrau recull fil per randa alguns documents que el nostre grup parlamentari ha presentat i que no s'han discutit ni s'han qüestionat per cap membre d'aquesta comissió. Recull, per exemple, el primer document..., en el qual explicàvem aquest traspàs de recursos des de Ferrovial fins a la Fundació Ramon Trias Fargas, o també alguns proveïdors habituals de Convergència. O recull també l'anàlisi de tots els documents que han aparegut..., no un, ni dos, ni tres, ni quatre, vint-i-cinc documents que han aparegut en els discs durs.

I parla també del senyor Daniel. Fins i tot va més enllà del que dèiem, perquè diu el següent. Diu: «Amb relació a l'anotació "Daniel", no es pot oblidar que la persona que signava els convenis com a representant de la Fundació Ramon Trias Fargas era el senyor Daniel Osàcar, president de la fundació. Tampoc es pot obviar que els documents on surt l'anotació "Daniel" estan fent referència a les comissions que s'han de pagar a la Generalitat» –paraules textuais– «i que aquest senyor era el responsable de finances de Convergència.» Per tant, vincula perfectament –l'informe de l'Oficina Antifrau– Generalitat, Convergència i Daniel Osàcar. Això ho diu l'informe de l'Oficina Antifrau.

I diu també, en les seves conclusions, aspectes que compartim plenament. Parla dels dubtes introduïts en el decurs dels treballs de la comissió quant a l'eventual vinculació de Convergència Democràtica amb determinats contractistes o proveïdors del Palau que no estarien en disposició de justificar les feines facturades i cobrades.

O diu que les incontestables anomalies en l'obtenció i posterior devolució del fons, per part d'una fundació vinculada orgànicament al partit qüestionat, introdueix un dubte raonable sobre els seus mètodes de finançament. Això ho diu l'informe de l'Oficina Antifrau. No ho diem nosaltres; ho diu, ho repeteixo, l'informe de l'Oficina Antifrau. El problema és que, com sempre, hi ha alguns que se'n volen llegir només una part. Nosaltres l'hem llegit tota, la part de l'hotel i tota la resta de continguts.

Però vull fer referència també a l'informe de Convergència, perquè em sembla que és un bon paradigma del que ha fet Convergència en aquestes darreres setmanes en aquesta comissió. L'informe de Convergència –i agafin-se tots als seus seients– resulta que dedica només cinc pàgines, cinc pàgines del seu total, de trenta-nou, a parlar sobre el que ha estat l'objecte declarat, reconegut d'aquesta comissió, que és el finançament irregular de Convergència i Unió, cinc pàgines. La resta de pàgines: impropèries, parlar d'altres històries, parlar d'això i d'això altre, que si la tenalla del tripartit..., i com que no els funciona, la tenalla del tripartit, hi afegeixen també el Partit Popular, que diu que ha estat el soci de conveniència –ho dic a efectes que el Partit Popular en tingui coneixement– del tripartit al si de la comissió: «Els uns i els altres es deploren, però per anar contra Convergència ràpidament es posen d'acord.» Tot l'univers planetari es posa d'acord per anar contra Convergència. I com que Convergència és sinònim del país, tot l'univers planetari es posa en contra de Catalunya. Aquest és l'equívoc que en el seu moment va plantejar tot el frau del Palau de la Música i tot el frau que va cometre en el seu moment Convergència i Unió.

Però explicaré, amb els últims segons que em queden, aquestes conclusions. Nosaltres hem fet conclusions que abasten tots i cadascun dels temes que s'han tractat en aquesta comissió, fins i tot del tema de l'hotel del Palau; no obviem el tema de l'hotel del Palau. Igual que no obviem tampoc assenyalar algunes mancances que hem observat a l'hora del control de l'Administració en aquesta matèria. Però entrem a fons i amb tota mena de detall en allò que està perfectament provat i que –

acabo– el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no ha pogut rebatre, perquè portem cinquanta i escaig compareixences i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no ha pogut rebatre ni un sol –ni un de sol– dels documents que el nostre grup parlamentari ha presentat en aquesta cambra –ni un de sol. I això comença a ser, senyor president, realment, certament preocupant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Bosch. Ara és el torn del Grup Popular, i en el seu nom el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. En primer lloc, nosaltres volíem constatar la satisfacció pel resultat final d'aquesta comissió d'investigació, en el sentit que creiem que, tot i que amb limitacions, doncs, hem estat capaços d'arribar a determinades conclusions. Segurament, les conclusions a uns agradaran més i a altres agradaran menys, però, en qualsevol cas, creiem que ha estat..., la comissió ha estat útil i que ens ha permès arribar a conclusions força útils. Deia «amb limitacions», no?; unes primeres, pel que fa a l'abast de la comissió, que, a la vista final de les conclusions que hem presentat tots els grups parlamentaris, doncs, sembla que l'abast torna a ser aquell inicial, més ampli, sobre les irregularitats del Palau, que no només i exclusivament el que afectava Convergència Democràtica de Catalunya.

Però també hem tingut limitacions quant als compareixents, perquè força compareixences han estat vetades o simplement han estat votades en contra. I només per posar un exemple, tot i que n'hi han molts, a nosaltres, doncs, ens hauria agradat escoltar les declaracions, per exemple, d'algun exalcalde del Partit Socialista de l'Ametlla del Vallès, per poder contrastar informacions que s'havien donat en aquesta comissió o que havien aparegut en el Palau de la Música.

Però, això sí, també hem pogut veure que, quan convé, el Partit Socialista i Convergència i Unió es posen d'acord ràpidament per vetar qualsevol altra compareixença, tancar precipitadament la comissió i abordar la recta final de la mateixa comissió.

Permetin-me també que celebrem la decisió de la comissió, unànime, de sol·licitar informe a l'Oficina Antifrau. Tot i que inicialment el Partit Socialista –Grup Socialistes– va mostrar alguna reticència, finalment la col·laboració de l'Oficina Antifrau en aquesta comissió creiem que ens ha permès una òptica; tot i que les conclusions es limiten a l'abast manifestat de la comissió, sí que en el conjunt del treball es toquen, entenem, tots els temes que envolten les irregularitats de la gestió del Palau i, per tant, creiem que és una aportació extraordinàriament vàlida, sobretot –sobretot– perquè, en principi, està lliure de tota sospita d'esbiaixament partidista.

I entrem en les conclusions i les recomanacions d'aquest grup parlamentari, que centrarem en tres grans qüestions. Una primera respecte al finançament de Convergència Democràtica i, en aquest sentit, la primera de

les qüestions, respecte als convenis amb la Fundació Ramon Trias Fargas. Pel nostre grup parlamentari ha quedat demostrat que els objectes d'aquells convenis no van ser acomplerts i, per tant, aquells convenis tenien alguna cosa d'irregular.

Respecte al finançament de Convergència, no hem pogut..., no s'ha pogut demostrar objectivament que hi hagués hagut un finançament irregular –no s'ha pogut demostrar. Certament, hi han indicis. Certament, si aquells que van callar en aquesta comissió ens haguessin explicat quins eren realment els treballs que havien facturats al Palau de la Música, segurament hauríem pogut arribar a una conclusió; positiva o negativa, però segurament s'hauria pogut arribar a una conclusió. Per tant, el fet que hagi quedat penjada aquesta situació és el que ens fa proposar que el conjunt de l'expedient sigui traslladat a la Fiscalia per tal que continuïn les investigacions a l'entorn d'aquestes circumstàncies.

Però hi ha una altra qüestió, que és precisament el que es deia de l'hotel, la permuta d'usos, que nosaltres entenem que amb la informació que hem obtingut s'ha posat en evidència que hi han hagut irregularitats importants en la tramitació d'aquest expedient en el Govern de la Generalitat; segurament també en l'Ajuntament de Barcelona. No era objectiu d'aquesta comissió i, en aquest sentit, l'Ajuntament de Barcelona ja ha obert una comissió que investigará sobre la tramitació a l'ajuntament. Però sí que, pel que fa a l'actuació de la Generalitat de Catalunya, hem pogut detectar que hi havien força irregularitats i, si bé hi ha judicialment una actuació, nosaltres entenem que, políticament, aquest és el lloc i aquest és el moment d'exigir responsabilitats polítiques per la tramitació irregular d'aquest expedient.

Hi ha encara una tercera qüestió que nosaltres creiem que és cabdal i que segurament és la més important, i que és allò que preocupa la majoria de ciutadans: qui ha exercit la funció pública de control sobre els diners públics que anaven a parar al consorci i a la fundació. I, en aquest sentit, també crec que hem pogut constatar –i també l'informe de l'Oficina Antifrau ho posa en relleu– que, amb posterioritat a l'informe de la Sindicatura de Comptes, no hi ha hagut una actuació per tal de verificar que es corregien aquells aspectes irregulars que es detectaven en l'informe.

També s'ha pogut detectar que, amb posterioritat a les auditories de la Intervenció General del Departament d'Economia, no s'ha fet un seguiment per verificar que les irregularitats detectades es corregien; hi ha hagut una deixadesa de funcions en aquest sentit. Però també pel que fa a la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques, el protectorat de les fundacions, que, tot i tenir les auditories de la fundació, tampoc es va exigir un seguiment per tal de verificar que es reparaven les irregularitats que en aquells informes apareixien.

I, per tant, nosaltres presentem conclusions, presentem recomanacions, basades globalment en aquests tres aspectes; demanem també responsabilitats polítiques allà on n'hi ha. Òbviament, respecte a la Fundació Trias Fargas no ens correspon demanar responsabilitats polítiques, però sí que ens correspon demanar responsabilitats polítiques en el si del Govern i en el si d'aquells

que tenen funcions de control i que, per tant, d'alguna manera la seva deixadesa de funcions no han evitat que s'arribés, en el Palau, a la situació a què finalment s'ha arribat.

Nosaltres compartim –per anar acabant– d'una forma important allò que expressa l'Oficina Antifrau, en el sentit que no és una qüestió que s'hagi de fer més normativa per controlar encara més, sinó que, segurament, la qüestió és complir rigorosament amb la normativa que hi ha vigent i exigir que aquells que tenen funcions públiques de control les exerceixin.

Per acabar, permetin-me dir-los que per part d'un grup parlamentari s'ha acusat el Grup de Convergència i Unió que només s'havien llegit deu pàgines. Doncs, permetin-me que els digui que nosaltres tenim la sensació que vostès aquestes deu pàgines se les han saltat. Nosaltres sí que hem fet l'exercici de llegir-nos tot l'informe de l'Oficina Antifrau, però també hem fet l'exercici d'abordar les conclusions d'aquesta comissió d'investigació, no només amb el punt de mira a una determinada formació política o a un govern, sinó amb el punt de mira ample, mirant, efectivament, si hi ha hagut finançament irregular d'algun partit polític, de Convergència, però també mirant si el Govern ha actuat correctament. I entenem, en aquest darrer cas, que el Govern no ha actuat correctament, no ha sigut suficientment zelós de les seves competències, i que si hagués estat més zelós de les seves competències i s'haguessin exercit les seves funcions com s'hauria d'haver fet, segurament, o segur, no s'hauria arribat a la situació a què s'ha arribat ara actualment.

Res més.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. Ara és el torn d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom el senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Escoltant el portaveu de Convergència i Unió, pensava en aquell risc dels actors de teatre, allò de sobreactuar, no? I es que, per part de Convergència, hi ha hagut una bona part de sobreactuació al llarg de tota aquesta comissió, sempre al voltant d'uns eixos molt senzills. Primer eix és «això no toca»; aquesta comissió no tocava. És igual el que digui el Reglament del Parlament, que diu que el Ple del Parlament pot acordar la creació d'una comissió d'investigació sobre qualsevol assumpte d'interès públic que sigui competència de la Generalitat. Hi ha acord? Sí. Hi ha interès públic? Sí. Hi han competències de la Generalitat? Sí. Però no toca, hi ha qui pot decidir i ha decidit que no toca.

El segon eix és «no deixis mai que la realitat t'espatlli un bon eslògan». I com que la comissió no tocava, no existia. Encara ara és definida com un tribunal polític; disfressat de comissió d'investigació, treballant com si fos una comissió d'investigació, fent el que ha de fer una comissió d'investigació, arribant fins a on pot ar-

ribar una comissió d'investigació, amb un president i un lletrat i uns parlamentaris com si fos una comissió d'investigació, però no s'equivoquin, els mateixos que tenen el poder de decidir què toca i no toca en una comissió, s'atorguen el poder de dir què és i què no és una comissió d'investigació.

El tercer eix és «això no demostra res». Fos quina fos l'evidència, la prova documental, tot allò que la comissió, els treballs de la comissió anaven posant de manifest –extractes bancaris, documents que confirmaven els fulls del senyor Millet, les factures que quadraven al cèntim amb els pagaments, etcètera–, *impossible el ademán*, res no demostrava res. I resulta curiós que la interpretació que n'ha fet l'Oficina Antifrau, de tots aquests fets, s'assembla extraordinàriament, coincideix en molt bona mesura amb les propostes, amb el relat que hem fet des dels grups que donem suport al Govern. Per cert, per comprovar el teorema de Pitàgores cal mesurar la hipotenusa. Senyors de Convergència i Unió, per què no han aportat la documentació comptable de Convergència i Unió, de la Fundació Trias Fargas, que aquest Parlament els ha requerit?

Si tots els eixos anteriors fallen, encara ens queda el principi de l'«i tu més». Un bon exemple és les conclusions que ha presentat Convergència i Unió: el cas Pretòria, els informes del Govern, una distorsió sobre l'Institut Català de Finances absolutament antagònic del que defensaven fa dos dies a la Comissió d'Economia, i unes conclusions que parlen de tot, menys del que era l'objecte d'aquesta comissió.

I el cinquè i darrer principi: «Tots estan contra mi.» Aquí, val a dir que s'arriba a dir que –a les conclusions de Convergència... Diu: «Val a dir que el PP també ha tingut un gran interès en l'argument objectiu de desgast polític de Convergència. El PP ha estat el soci de conveniència del tripartit en el si de la comissió; per anar contra Convergència, ràpidament es posen d'acord.» Em recorda aquell que va contra direcció per l'auto-pista i quan sent per la ràdio que n'hi ha un que va contra direcció, truca i diu: «No n'hi ha un, no, n'hi ha més d'un!»

Perdonin que hagi fet aquesta introducció, però la creia necessària després d'assistir als despropòsits amb què el Grup de Convergència ens ha obsequiat en aquests darrers dies.

Des del nostre grup considerem que el nostre treball ha estat molt més seriós. I expressem –i aquí coincidim amb el portaveu del Partit Popular– la satisfacció pels treballs de la comissió i el sentiment d'haver fet uns treballs útils. Com a conseqüència d'aquests treballs, hem presentat unes propostes de resolució que són extenses, perquè cal fer un relat que és imprescindible en tot el que són els treballs de la comissió, i que són en alguna manera coincidents amb l'explicació i les conclusions que surten als epígrafs 2.6.5, i 2.7 de l'informe de l'Oficina Antifrau, que expliquen quines són les causes que han fet possible l'espoli i que, per tant, proposen millores en el control dels ens públics, algunes ja introduïdes a la darrera Llei de la sindicatura i a la llei d'acompanyament, i altres que caldrà aprofundir-les.

I a les nostres conclusions s'explicita l'existència d'indicis que apunten a la comissió de diferents fets que poden ser constitutius d'il·lícits perseguibles penalment. I aquí podem explicar què ha estat el cas dels diners donats al senyor Àngel Colom; l'evidència que els convenis signats amb la Fundació Trias Fargas no tenien un objecte que fos contrastable a la seva portada a la pràctica; la relació causa-efecte entre els pagaments de Ferroviari al Palau i la sortida d'aquests diners, bé sigui cap a la Fundació Trias Fargas, bé sigui cap a Daniel; les factures d'empreses que no són conegudes pel Palau, però que sí que són conegudes per Convergència i Unió.

Tot això ens fa arribar a la conclusió que els treballs d'aquesta comissió és bo que siguin posats en coneixement de la fiscalia, i ens fan també proposar un seguit de mesures per reforçar la transparència: eliminem d'una vegada les donacions anònimes a les fundacions! Prohibim que les empreses que treballen per a l'Administració puguin fer donacions als partits polítics! Fem un registre dels convenis subscrits entre els partits polítics i les fundacions i tercers! Desenvolupem íntegrament el que són les propostes d'autolimitació de les despeses electorals amb propostes com el *mailing* únic o aquelles amb les quals siguem capaços de posar-nos d'acord! Curiosament, de totes aquestes propostes, Convergència i Unió no en considera convenient ni necessària cap ni una.

I nosaltres, que ens hem llegit íntegrament l'informe –tots els documents a disposició, però també l'informe de l'Oficina Antifrau–, també fem una referència a l'operació de l'hotel, i proposem que hi hagi una reversió de l'operació de requalificació, i que s'extremen les precaucions en aquelles operacions d'aquest tipus que es facin en el futur.

El treball d'aquesta comissió –acabo, senyor president– ha estat seriós i ens ha permès avançar en coneixement i en fórmules de millora. Per això, nosaltres, a les nostres conclusions, hem inclòs precisament totes aquestes propostes. Davant d'això, només hi han hagut consignes i frases fetes, m'he molestat apuntar-les només en el dia d'avui: «difamant», «delirant», «increïble», «valor de la paraula zero». Consignes i frases fetes, això és el que ha vist la gent, que davant de les conclusions a les quals ha arribat aquesta comissió, Convergència només hi ha posat consignes i frases fetes. Això ens dona satisfacció i ens fa pensar que la feina que hem fet en aquesta comissió ha valgut la pena.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Pi. Ara és el torn del Grup Mixt, i en el seu nom el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Des de Ciutadans pensem que aquesta comissió havia d'haver nascut el mes d'octubre del 2009. L'únic grup parlamentari que va demanar en el debat de política general i va sotmetre a votació la creació d'aquesta comissió va ser Ciutadans, i va tenir els vots en contra del tripartit i de Convergència i

Unió. Per tant, fa nou mesos no calia aquesta comissió, ara sí que cal, aquesta comissió. Ja comencem malament, nosaltres ho vam dir; era el moment de fer-ho quan va sortir a la llum, quan havíem de treballar amb un any per endavant per acabar la legislatura. Però en aquell moment, curiosament, ni al tripartit ni a Convergència..., en aquest oasi català, van intentar tapar-se les vergonyes i no obrir cap comissió d'investigació.

El que va succeir després? Doncs, no ho sé, no sé si les enquestes, no sé si la preocupació, no sé si el cas Pretòria, no ho sabem, però la veritat és que el tripartit, després, va decidir que, nou mesos després, sí que havia de votar..., no només votar, sinó obrir aquesta comissió, amb un objecte molt definit, que era investigar Convergència i Unió o les finances del seu partit.

Dit això, nosaltres creiem que en aquesta comissió s'han demostrat diverses coses. Primer, que hi han indicis clars, indicis que hi pot haver finançament irregular d'una fundació d'un partit, i d'un partit polític d'aquesta cambra. I, per tant, hi han indicis clars..., hi insisteixo, indicis, no proves definitòries, no culpabilitat demostrada, però sí indicis que això pot ser així. Com que hi han indicis, el que farem és demanar a la Mesa del Parlament, com preveu el Reglament, que es traslladin a la fiscalia els indicis, les proves, els documents, les sessions, en definitiva, que s'han produït aquí.

Per això ha estat útil aquesta comissió? Sí, almenys hem pogut tenir més indicis dels que ja sospitàvem i, per tant, serà la fiscalia..., perquè aquesta comissió no pot fer-ho ja, perquè és evident que no tenim els instruments judicials que pot tenir la fiscalia ni la justícia per determinar si hi haurà o no delictes, o delictes relacionats amb aquest finançament.

Dit això, creiem que la paraula que defineix l'actuació del Palau, d'aquests darrers trenta anys respecte el Palau, la paraula és «negligència», que vol dir manca de diligència; aquesta és la paraula que defineix el que s'ha fet amb el Palau durant trenta anys: «negligència». Negligència de les administracions públiques, negligències dels gestors –evidentment, alguns de demostrats, fins i tot responsabilitats penals–, negligència de tots els governs –dels anteriors i de l'actual. Per tant, nosaltres creiem que això és el que defineix..., i el que l'Oficina Antifrau també defineix amb diferents conceptes.

Mirin, hi ha hagut negligència en el cas de l'hotel. Sí, hi ha hagut negligència, perquè signar un conveni sense els informes preceptius, que fa perdre gairebé 6 milions d'euros als ciutadans de Catalunya, és negligent. I és negligent l'actuació de la Direcció de Patrimoni, i és negligent l'actuació del conseller, i això és evident amb les proves que tenim. I no ho diem nosaltres, ho diu la fiscalia precisament, i ho diu la jutgessa que ha imputat una sèrie de persones de l'Ajuntament de Barcelona, i qualifica aquella operació, ara mateix, en aquest sentit. Per tant, considerem i sotmetrem a votació, lògicament, en el Ple, la negligència de la conselleria d'Economia i de la Direcció de Patrimoni en aquesta operació.

Però també ha estat negligent..., i això ho diu també l'informe de l'Oficina Antifrau, que també hi ha hagut negligència per part d'institucions i d'organismes de la

Generalitat. Hi ha hagut negligències, segons l'informe de l'Oficina Antifrau, de la Intervenció General, ni més ni menys. Diu perfectament que la Intervenció General no va d'actuar conforme a les seves obligacions; per tant, és una negligència molt greu la que demostra l'informe de l'Oficina Antifrau.

Es parla també de l'ICF. Abans deien que..., no sé quines conspiracions. (*Veus de fons.*) No, ho diu l'informe, no sé si ho han llegit; l'informe parla que l'ICF no ha actuat ni ha controlat els crèdits, i es van signar fins a 2 milions d'euros sense coneixement, o sense la signatura del conseller de torn. Per tant, estem parlant d'una cosa molt greu, estem parlant que l'Institut Català de Finances, aquell que tanca el crèdit moltes vegades a les petites i mitjanes empreses, aquell mateix que molts ciutadans saben que s'acaben les línies de crèdit quan arriba el març o l'abril, aquell mateix és el que atorga a determinades persones, personatges o a institucions, sense controlar ni els diners ni les factures, ni les contrafactures per controlar aquest diner públic.

Això és el que diu l'informe de l'Oficina Antifrau, i també creiem que aquí hi ha negligència. Pot haver-hi negligència d'institucions de la Generalitat –ICF, Intervenció General–, i també del mateix consorci, del consorci de diner públic, que gestiona el diner públic, que controla l'actuació de la Generalitat, entre d'altres –també de l'Estat o l'ajuntament, també en foramen part, no? Però, evidentment, aquí estem per controlar la Generalitat, i nosaltres creiem que hi ha hagut negligència. Parla directament de «laxitud» i «actitud acrítica»; es parla directament així, en aquests termes, a l'informe que tenim. Per tant, és evident que una laxitud per part de la Generalitat per controlar el diner públic i controlar el que feia el senyor Millet, forma part d'aquesta responsabilitat política. De qui és? Doncs, no té color polític, perquè s'ha demostrat que gairebé durant trenta anys, des de l'any 83, això ha funcionat així; els poders els va atorgar, al seu dia, el senyor Jordi Pujol, però després el senyor Maragall i el senyor Montilla no van canviar absolutament res.

Negligència també d'aquest Parlament, perquè en aquest Parlament han arribat informes de la Sindicatura de Comptes on s'advertia d'aquest excés de poders, on s'informava de les actuacions irregulars del Palau, i s'aproven per unanimitat. Per tant, realment, també tenim una negligència per part d'una altra institució de la Generalitat.

Per tant, per nosaltres queda demostrat que en aquesta comissió, si bé és cert que s'ha centrat en el cas de l'hotel, o en el cas de la Trias Fargas, és cert que s'ha evitat parlar del debat de fons, que el debat de fons és: quina responsabilitat tenen i tenien les administracions públiques de controlar el que passava.

I la pregunta és: amb un bon control de les alarmes i de les alertes presents que ja tenim amb les lleis actuals, amb un control ben fet, hauria succeït el que ha passat al Palau? Doncs, nosaltres creiem que no. Nosaltres creiem que amb un bon control d'aquestes alertes, d'aquestes alarmes de la Intervenció General, per l'Entesa, d'aquests informes de la Sindicatura de Comptes, de l'ICF, segurament no hauríem arribat on

hem arribat, perquè l'operació, s'ha demostrat que no era una gran operació d'enginyeria financera, sinó que era una operació detectable amb els mecanismes que tenim actualment.

Per tant, nosaltres –i amb això finalitzem– creiem que el que ha passat és que governs i oposicions successius, durant molts anys, han fet la vista grossa o no han volgut ficar el nas, a veure què passava al Palau, perquè hi havia una persona, unes persones de confiança que es pensaven que només amb la confiança n'hi havia prou. I aquí estem parlant d'institucions i de diner públic, i no n'hi ha prou amb la confiança.

Simplement acabem, també, amb una proposta –parlem de finançament de partits–: que creiem que s'ha de modificar la llei, per fer una llei més transparent, on es digui quines són les donacions que reben fundacions i partits, qui són els donants i, per tant, que es modifiqui el règim, no només a Catalunya sinó a tot Espanya, per a aquesta llei de partits. Nosaltres proposem que això..., s'insti també el Govern de l'Estat i, en definitiva, que es porti a les Corts aquesta modificació, perquè es millorin aquests mecanismes de control de les donacions i del finançament de partits.

Només per acabar, simplement, president, constatar que la comissió era necessària, però segurament la comissió no ha arribat tan enllà o tot el lluny que havia d'arribar, sobretot en el fons de l'assumpte: què feien els nostres representats polítics que havien de controlar el que passava al Palau de la Música.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Rivera.

Ara passaríem, doncs, a la votació de la proposta de dictamen.

Com els he fet avinent abans, els posaria primer a la seva consideració des del punt 1 fins al punt 4, que és el relat que han fet els serveis tècnics de la cambra, on hi han els antecedents, la creació de la comissió, l'objecte de la investigació, la normativa aplicable, la composició de la comissió, el pla de treball, amb l'ordenació dels treballs, les compareixences acordades, documentació sol·licitada, col·laboració de l'Oficina Antifrau, sessions tingudes i documentació aportada.

Per tant, jo el que els demanaria és si això ho podem votar per assentiment. Sí? *(Pausa.)*

Doncs, queda aprovat per assentiment.

També els faig la proposta de votar per assentiment el fet d'annexar l'informe de l'Oficina Antifrau. Això, algú demana que es voti o ho podem votar per assentiment? *(Pausa.)*

Molt bé, doncs, també aprovat per assentiment.

Per tant, ja passaríem al punt cinquè, que serien les votacions de les conclusions. Com els he dit abans, ho farem amb el mateix ordre que han estat entrades al Registre.

Per tant, les primeres conclusions que votaríem serien les de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han estat aprovades per 70 vots a favor, 48 en contra i 17 abstencions.

Passaríem ara a les propostes del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 118 en contra i 14 abstencions.

Passaríem ara a les propostes del Grup de Convergència i Unió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 73 en contra i 14 abstencions.

Finalment, les propostes del Grup Popular...

El Sr. Terrades i Santacreu

Senyor president, demanarem votació separada dels punts 5.2, 5.3, 5.4, 5.7 i 6.1 –5.3, 5.4, 5.7 i 6.1, votació separada–; la resta, conjuntament.

El president

Bé, doncs, si de cas votaríem en primer lloc aquests punts que ha especificat el senyor Terrades. D'acord? *(Pausa.)*

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han estat rebutjats per 14 vots a favor, 48 en contra i 73 abstencions.

I passaríem a votar la resta de punts de la proposta del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han estat rebutjats per 14 vots a favor, 118 en contra i 3 abstencions.

Amb això acabem, doncs, les votacions a la proposta de dictamen i acabem també... Em demana la paraula el senyor Rodríguez? *(Pausa.)* Em demana la paraula o no?

El Sr. Rodríguez i Serra

Sí, per anunciar que ens agradaria dur totes les conclusions i recomanacions del nostre grup parlamentari que han estat rebutjades al seu debat i votació en el Ple.

El president

Doncs, quedaran reservades.

El Sr. Turull i Negre

Sí, nosaltres també reservem el nostre document de conclusions per al plenari.

El president

El senyor Rivera també.

El Sr. Rivera Díaz

Sí.

El president

Doncs, així serà.

Acabem aquesta comissió amb aquesta votació de la proposta del dictamen. A mi m'agradaria acabar-la agraint

moltíssim als serveis tècnics de la cambra –la senyora Montserrat Alcàcer, la Laia Grau i el lletrat, el senyor Pere Sol– la seva gran tasca que han fet malgrat algunes injustificables incomprendions que han patit en alguns moments.

Donar les gràcies també molt als mitjans de comunicació, que són protagonistes necessaris també en el debat polític. Agrair a tots els grups parlamentaris la seva feina, la seva gran feina. Jo crec que en aquesta comissió s'ha vist que els diputats són gent treballadora i que es guanyen el sou. Agrair moltíssim també als representants de l'Oficina Antifrau, la senyora Maite Macià i Ignasi Seco, la seva presència, i fer-ho extensible al director de l'Oficina Antifrau, el senyor David Martínez Madero.

I res, agrair-los a tots en general que aquesta comissió hagi transcorregut dins dels termes, diguem-ne, correctes amb què hauria de ser qualsevol comissió.

Per tant, agraint-los això, dono per acabada aquesta comissió.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze del matí i onze minuts.